Hraběnka z Mareilles.

....Román....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

Zapisovatel vzal ze stolku listinu a četl:

"Já nižepsaný Maxie Raynaud doznávám, že Jan de Mareilles nedopustil se ničeho toho, z čeho byl obviněn. Krádež a vražda v Orgéresu byly spáchány mnou najatými muži: Straubem, Pidouxem a Cabirolem, jejichž výpovědi jsou pravdivy. — Psáno v Roissy, 7. června 1881."

"Zabte mne, chcete-li," pravil, "ale nikdy mne nedonutíte, abych sám takto znectil své jméno. Budu se brániti před soudem."

"Neobjevíte se před soudem," odvětil hrabě Jan. "Žádám od vás toto prohlášení a sice jen proto abych vás donutil ke splnění slova, které budu od vás žádati. Kdybych byl v La Plate, nečinil bych tolik okolků. Dal bych vás hoditi do vody s kamenem na krku, vrazil bych vám nůž do srdce a položil bych vás v noci na roh ulice — slovem: zbavil bych se vás, neboť přece uznáte, že je mi všecko dovoleno proti muži který mi, puzen ošemetnou vášní, vzal čest, milovanou družku matku mé dcery, a dal mi přikovati okovy trestanců! Není podlé pomsty a žádné sebe horší ukrutnosti, jež by se nedala omluviti vůči takovému zločinci. Ale já hrabě Jan de Mareilles, odmítám takové podlosti. Jsme ve Francii, kde žili naši vznešení předkové. Chci žíti a mstíti se jako oni. Budeme se bíti, pane. Ale i já mám dceru, a i já jí chci zanechati neposkvrněné jméno, nechť dopadne souboj jakkoliv. Chci, aby mohla směle milovati živého otce a ctíti památku zemřelého. Podepíšete mi tedy nyní i toto: "Já baron Maxime Raynaud prohlašuji po přečtení doznání Pidouxa a Cabírola — později dostane se mi i doznání zlotřilého Guillarda — že jsou jejich výpovědi pravdivy a že mám důkaz, že jest hrabě Jan de Mareilles nevinen a že nespáchal zločin, pro kterýž byl odsouzen."

"Toť vše?" ptal se baron.

"Vše. Za těchto podmínek nebude vaše jméno jmenováno při obnovení trestního řízení, které si vyžádám, až budu v jistotě ve svobodné zemi, z níž přicházím."

"A svolím-li?....." ptal se baron.

"Budeme se bíti zítra ráno v souboji, z něhož jej jeden z nás vyvázne životem."

"A podmínky?"

"Každému z nás bude dána puška s dvěma kulemi — posta víme se každý na jeden cíp Chatillonského lesa — půjdeme proti sobě a bude nám ponechána volnost, jednati, jak nám libo..... Doufám, že cítíte, že mi smíte důvěřovati...dokazuji svým chováním až přemrštěnou úctu k nejapným předsudkům o cti. Jest věru svrchovanou slabostí bíti se s mužem, který mne zničil tak hanebnými prostředky! Ale nenávidím vás!" zvolal zvýšeným hlasem, "a nechci, aby nikdo kromě mne, ba ani kat nevykonal pomstu! Bůh jest spravedlivý, spoléhám se na to, že vás vlastní rukou skolím...I vy mne nemusíte šetřiti...nečinil byste dobře..... Nuže, přijímáte?"

"Přijímám.... V kolik hodin?"

"V pět ráno."

"Místo?"

"Řekl jsem — Chatillonský les; není veliký a zříceniny kapličky poskytují úkrytu...bude to hon na člověka."

"Buďsi."

"Nikoho o tom nezpravíte?!"

"Nikoho."

"Ani svého věrného agenta Fulgence Guillarda?!"

"Co byste s ním zde dělali?"

"Jest již odsouzen."

"K čemu?"

"Uvidíte, budete-li zítra na tlvu."

"Dobře. Máte zbraně?"

"Můžete si vybrati."

"Dobře."

"Podepište nyní."

"Přísaháte, že zničíte první lištinu?"

"Stane se tak, nechť padnu nebo zůstanu na živu. Ale budu zbaven tohoto svého slibu, pro mluvíte-li jen jediného slova, anebo budete-li varovati Straubа."

Baron Maxime držel chvíli váhavě péro, které mu podával Besnou, ale cítil, že jest překonán, a chvějící se rukou napsal své jméno pod řádky, jimiž byla jeho rodina navždy zneuctěna.

"A nyní poslední slovo," pravil hrabě Jan, když Besnou pečlivě uschoval důležité listiny.

"Poslouchám".

"Před soubojem odevzdá každý z nás svému sokovi lístek, v němž bude projeven náš úmysl skončiti sebevraždou. Odůvodněte tento svůj úmysl, jak vám libo."

"Stane se."

"Zítra tedy na shledanou na bojišti."

"Zítra."

"Jste volný, pane."

Zapřažený kočár čekal před zámkem.

Baron Raynaud do něho vsedl.

La Breche, jenž byl přítomen tomuto výstupu, chvěl se vztekem.

"Takto se tedy člověk mstí?" pravil.

"Což myslíš, příteli, že nás v samém přístavu opustí ten, který stále nás tak dobře střežil?" pravil Jan, bera jej za ruku.

"Bíti se s tím lotrem!"

"Slyšel's přece, že jej nenávidím až k šílenství, ale Mareilles nevraždí bezbranného muže!"

"A spravedlnost?"

Hrabě Jan pokrčil rameny.

"Víš, že se často klame... zítra nás bude souditi spravedlnost boží!"

Atanas Besnou byl zamyšlen.

"Kazíte mi radost tím soubojem...vše šlo tak pěkně...." pravil.

Neznal než boje na kolkovaném papíru, turnaje výmluvnosti a potyčky obhajců a státních zástupců. Ale boj střelnou zbraní!...Jak snadno může vyhočiti kule z dlaně, kterouž má letěti a pak dobrou noc, světe!.....

"Nu, díky vám zanechal bych aspoň čestnou čistou památku," řekl hrabě Jan. "Ale nemaru... nechci zemříti!" dodal obrácen k Vardonovi a spěchal do salonu, kde byly hraběnka Helena a jeho dcera.

Při shledání se s nimi vymazal ze svého života sedm let utrpení — a zdálo se mu, že vrátily se opět ony blažené dny, kdy žil s nimi vskrovném zámku Mareilleském, kde byli tak šťastni i přes svoji chudobu!

Milované bytosti opustily k vůli němu nádherný zámek bohače, který tolik obětoval, aby vyhověl své nezřízené vášni.... opustily palác, v němž zanechaly místo sebe hanbu, zmatek a zoufalství.....

"Nyní odjedete," řekl hrabě Heleně, tiskna jí vroucně k srdci.

"Odjeti?"

"Musí to býti. Mohli by vás pronásledovati, chtěli by vás lapiti a vyrvati znova mé lásce. Půjdete do Nantes...za dva dny budeme tam u vás."

"Zase jíti od tebe!....."

"Co znamená tak krátká doba u porovnání s budoucností, která nás čeká!"

Hraběnka obvinula mu šíji oběma rukama.

"Přísahej, že nevydáš v nebezpečí svůj život.....že se nebudeš bíti!" pravila vášnivě.

"Což se člověk bije s bezectným mužem?!"

"Přísahej!" prosila. "Ne, neopustím tě!" zvolala, když se jí nedostalo odpovědi. "Zůstanu zde! Nevím, co zamýšlíš.....snad nějakou pomstu.....chceš mne ušetřiti pohledu na ni!....Ale co se může nám státi horšího, hroznějšího, než co jsme již zakusili!... Jednej, jak ti libo....jsi pánem.... ale zůstanu u tebe.....nevyženeš-li mne totiž....."

Zuzana kývala spokojeně hlavou.

"Odjedeme pak spolu," hovořila Helena dále, "chtěla bych již býti pryč, hodně daleko.....zdá se mi, že pod jiným nebem zapomeneme na všecko — na naše utrpení, na nepřátele, ba i na nenávist!"

Toussaint, hledě na ně z vedlejšího pokoje, pomýšlel na Louisu Morainesovou a šeptal:

"On může býti velikomyslný! Ale mně nic nevadí — a neodjedu pokud nesplatím mu za hanbu za vězení, za ztracenou lásku, za Louisu, slovem: za všecko!"

Vzal ze stojanu hůl, řekl hraběti Cesarovi, že vrátí se až pozdě v noci, a odešel.

Baron Raynaud dojel až ke zříceninám kapličky, vsedl tam na koně, jejž byl uvázal ke stromu, cválal domů a uzavřel se do svého pokoje.

Napsal dlouhý list, položil jej na otevřený psací stůl a pak zavolal na komorníka, jejž se tázal:

"Kde jest moje dcera?"

"Slečna se ještě nevrátila."

"Kde jest?"

"Myslím, že slečna jela do Melunu s miss Bramptonovou."

"Dej zapřáhnouti, pojedu do Montereau — vsednu do pařížského vlaku — ale vrátím se ještě této noci."

Byli tři čtvrti na šestou, když vsedl baron do kočáru.

Vše, co jsme právě vypravěli, událo se za velice krátkou dobu — mala hodina stačila, aby zničila klid a štěstí barona Maxima.

IX.

HÁDANKY CHAPITONA.

Chapiton, pravý velikán v malém světě lidí, kteří potají slídí, pozorují a vyzvídají u svých bližních, bydlil i přes svých 71 let v patem poschodí mizerného domu na nábřeží.

Byt jeho záležel ze dvou velikých pokojů, v nichž byly toliko postel a dvě židle. Ostatní nábytek sestával toliko ze stolů, na nichž ležely svazky listin v úžasném množství.

Listiny tyto byly radostí a bohatstvím Chapitonovým, ale i nešťastím domovnice, neboť pro ně nesměla posluhovati staremu panovi, který nedopustil za žádnou cenu, aby se dotkla ruka jeho pokladů.

Den po obědě u Strauba, při němž došlo k roztržce mezi ním a Melinou, seděl Chapiton u svých drahých listin, když bylo zaklepáno na jeho dvéře.

"Volno!" zvolal mrzutě.

Veliký, vychrtlý muž v dlouhém, zapnutém kabátě vplížil se do pokoje.

"Ó Straube, můj milý....úplně jsem na vás zapomněl.....Vítám vás!...A což Melina?" ptal se stařec, upínaje pronikavý zrak pevně na kostnatou tvář svého bývalého druha.

"Ale!...." tvářil se Straub lhostejně. "Daří se jí dobře....aspoň myslím...."

"Jak to?....Myslíte...."

"Odjela.....navštívit svoji rodinu....."

"Jest to skvostná ženština!" smál se Chapiton. "Nemá sice w sobě ani za mak morálky, ale radost se na ni dívati! Byla by výtečným modelem pro umělce, zabývajícího se klasickými pracemi! Ale jen kdyby neměla tu rodinu.... samý šibeničník! Všechno to již sedělo ve vězení: matka i bratři.....otce zabil hajný barona Raynauda ve rvačce.....znám to všecko!....Ale Melina je přece nádherná žena....."

"Římanka" odjela skutečně hned ráno, jak byla řekla, a nezanechala ani řádky pro Strauba, který by byl nejraději jel hned za ní.

Myslil, že chce jej Melina přiměti k nějakým ústupkům, ale klamal se i přes svůj ostrovtip.

Chtěl jí splniti veškerá přání... Byl bohat a nestálo jej málo namáhání, aby si získal jmění! Ale nyní mohl platiti!

Jedinou vášní Straubovou byla ta veliká Melina, která jej zahrnovala opovržením a stále se mu jen vysmívala, ale bez níž nedovedl žíti!

"Nuže, drahý mistře," pravil Fulgence po chvíli, "zmínil jste se včera....."

"O čem?" ptal se Chapiton, hrabaje se ve svých listinách.

"Mluvili jsme o věci hraběte de Mareilles....."

"Ano, ano, již vím! Měl jsem znamenitý čich....vyhrají sázku.... věc cetla se zase na povrchu...."

"Z čeho tak soudíte?....." vypravil ze sebe zaražený Straub. "Kdo vám řekl....."

"Nikdo.....pouhá náhoda....nemusíte se hned lekati....v našem povolání musíme stále počítati s náhodou....Měl jsem návštěvu — snad bych vám to neměl říkati.... ale máte také zájem....."

Přízvuk starcův byl tak podivný, že se stal Straub pozorným. Zvedl hlavu a řekl co možná klidně a odmítavě:

"Nic mi není do záležitostí Mareilleské, drahý mistře; jest to pouhá zvědavost."

"Myslíte?!....."

Strauba se dotklo jediné to slovo jako bodnutí nožem, ale statečně zatajil svoji bolest....

"Poslyšte" — hovořil Chapiton klidně dále, "nikdy jsem nevěřil v bohatství, které náhle vypučí ze země jako houba po dešti. Z ničeho...zase nic!...Nabízel jste mi dobré obědy a hostil jste mne v pohodlně zařízeném bytě ve společnosti roztomilých žen; takové věci nebývají laciné.....Vy sám také bydlíte slušně, v bohaté čtvrti....Burot i já jsme si často mysleli, kde jste to asi vzal, a já jsem věděl, že to přijde jednoho dne přece na jevo....Nejsem však nevděčný. Často jsem se dobře u vás najedl...chci se vám za to odsloužiti. Pozorně mne vyslechněte....Povím vám, co se děje..... aspoň jistou část.....získáte tím času.....a můžete se dle toho zařiditi....."

Straub mlčel a poslouchal s napjatou pozorností.

"Urovnejte své věci a okamžitě odjeďte!...Měl jste všecko zanemítě zařízeno — jste nevyrovnatelný počtář.....ale jisté osoby se v to vložily a dají vám nyní za vyučenou. Hrabě Jan de Mereilles měl bratra, setníka generálního štábu.....Ten pan, meškající mimo vlast, vrátil se domů a shání listiny jako ja, ale ve vlastním zájmu...Byli u mne v té věci jeho jménem. Nespokojen s odsouzením, které zhanobilo jeho jméno, vzal si do hlavy, že je zase dokonale očistí a vylesti jako zrezavělou přilbu.... Musíte uznati, že jest v právu...."

Straub se byl zase upokojil; lekal se jen zahadných věcí, ale neovládal ani před vážným nebezpečím, jen když věděl, oč vlastně jde.

"Uznávám," pravil, "na jeho místě nejednal bych jinak."

"Záleží mu velice na té očistě... chce ji dostei za každou cenu a je velmi bohat....může zaplatiti, co bude od něho žádáno.....Musím vám říci, že mu pomáhá jakýsi venkovan, který zasluhuje povšimnutí. Viděl jsem jej."

"Setníka generálního štábu?"

"Ne, toho venkovana. Chlapík ...poctivec....je zamilován do svého úkolu....velice činný....pořádaný sběratel listin...a má již několik velice zajímavých — ukázal mi je....Mějte se na pozoru, praskne to co nevidět."

"Tím lépe!" řekl Straub, "snad to bude zvláštní a zajímavé...."

Sosten Chapiton uhlídal pravdu; byl u něho, aby se tázal po jistých věcech, týkajících se záležitosti Mareilleské, a žádal od něho doporučení na někoho v Cayenne, jenž by mu vydal jisté spisy, které mu ještě scházely.

Bodrý Besnou dal se svésti k některým důvěrnostem a ostrovtipný Chapiton prohlédl razem celé tajemství Orgéreské vraždy.

"Jste skutečně chlapík!" pravil, hledě pevně do Guillardovy tváře. "Neříkám vám, abyste se přiznal, ale prosím vás, abyste mi prokázal přátelství tím, že mi vůbec ani neodpovíte....Chci vám prokázati službu.....chci se vám odvděčiti za příjemné večery, které jsme spolu prožili....Kdybych poslechl Burota, nechal bych vás v bryndě....nemusíte se však na něho hněvati — on hněvá se na každého, kdo jemu nepomůže ke jmění....jest to lidská slabost!....Nechci vyzraditi svěřené tajemství a pravím vám toliko: "Mějte se na pozoru!" Já uznávám výtečnost vašeho nápadu....byl to mistrovský, umělecky provedený kousek.....jsou lotři, jimž se musím obdivovati a často jim závidím, ale pak si zase pomyslím, že jest lépe spáti v prosté železné posteli jako jest moje a spokojiti se s hostinami, k nimž nás občas zvou přátelé.... Jest to věru náherné....velkolepé, ale čert tomu věř!....Stavení praská....byla chyba v základech..... neměl jsem dosud času, abych ji našel.....ale přičiním se a najdu ji! Věřte, že jest velice zábavné, vypravuje-li člověk chyby na díle jiného.Strávil jsem tím svůj život a věřte, že toho nelituji!"

Straub podal mu ruku.

"Děkuji vám za dobrý úmysl, drahý mistře, avšak je v tom nedorozumění. Nic mi není do orgéreské věci. Nechť hledají — nic nenajdou. Vím ostatně velmi málo o té vraždě....nezajímala mne....Ale u čerta! již jest šest hodin....musím odejíti...."

"Ale přece se na mne nehněváte?" ptal se Chapiton, rozzloben Straubovou chladnokrevností.

"Snadno lze se klamati — byl jste podveden.....venkov jest kolébka pohádek. Dobrou noc."

Straub upjal se do svého kabátu, a tiše, jak byl přišel, vyklouzl zase z pokoje.

"Což jsem se klamal?" mumlal Chapiton, hledě za odcházejícím. "Ale kde! Jest to lišák!.....Zítra bude v prachu."

A takový byl také úmysl Fulgencův. Věc orgéreská byla zase na povrchu....Marta Ribourtová zvástala, Cabirol se dal podplatiti...Kdo ví!....Ze žaláře nebývá snadný návrat, kdežto cesta do cizí země nevede se světa.....Byl bohat — a co mu záleželo na vlasti! Za peníze byl by prodal matku.....národ i duši!

Vsedl do kočáru a dal se dovézti do svého bytu, sebral do vaku peníze a cenné papíry a připravil vše k útěku.

Dopíše Pidouxovi, aby přijel za ním....proč otáleti? Byl volný jako pták na větvi! Ale což Melina!? Nebylo možno odjeti bez ní. Ostatně měl dosti času; zajede si pro ni a donutí ji, aby šla s ním — připoutá ji k sobě, třeba řetězem z těžkého zlata!

Lyonský rychlík odjížděl teprv po osmé.

Bylo sedm, když vyšel z domu s vakem v ruce a vsedl do kočáru.

Domovník Sauvagnat, který jej střežil, jel za ním na nádraží a odeslal telegram markýzi d'Aqullas.

Když vystoupil Straub v Melunu o desáté hodině z vlaku a rozhlížel se po peronu, přistoupil k němu kočí s poníženou otázkou:

"Chcete jeti do La Varenne, pane?"

"Ano. Kolik to stojí?"

"Deset franků!"

Straub spokojen nepoměrně nízkou cenou vsedl — a odjel; asi za půl hodiny cesty vyskočil na kozlík ke kočímu jakýsi jeho kamarád.

Vůz byl pohodlný, cesta rovná a Guillard zabral se do příjemných snů o blažené budoucnosti, o krásném letohrádku někde na pokraji jezera ve společnosti krásné Meliny.....

X.

PRÁZDNÝ DŮM!

Bylo šest hodin, když dojela Mariella Raynaudová v hezounkém kočáru, jejž sama řídila, s miss Bramptonovou zpět do la Varenne.

Projížďka trvala dosti dlouho, neboť zastavily se v Melunu u známých.

Mladá dívka seskočila s kočáru a zašla k stáji. Široké stromořadí vedlo k veliké stavbě, v níž stálo u mramorových žlabů třicet plno krevných koní.

Několik oddělení bylo prázdných.

"Kdo pak jest venku?" ptala se Marcella Štolby.

"Pan baron odjel právě do Paříže," zněla odpověď.

"Nepotkala jsem jej."

"Snad jel pan baron na stanici do Nangisu. Paní baronka vyjela si také na koni.....ale myslím, že se již co nevidět vrátí."

"Doufám.....Jela sama?"

"Ano, zcela sama....."

Marcella obrátila se k své společnici:

"Dobře, že jsme se trochu pobavily vyjížďkou, miss Bramptonová; dnešní večer asi nebude veselý! Nebyl tu nikdo, nis?" ptala se štolby.

"Nikdo, slečno."

"Zapomněla jsem, že kromě nás není v okolí nikdo z Pařížanů....A což Kristian?"

"Ani pan markýz zde dnes nebyl, slečno."

"Ku podivu! Ani on! Zrádce, zapomíná na nás! Pojďte, miss Evelino, musíme se spokojiti s vlastní společností!"

Před zámkem hrabali dva zahradníci písek.

"Neviděli jste Gabriellu?" ptala se jich Marcella, která milovala ono dítě, na jehož vážné, před časem moudré tváři zdála se spočívati pečeť nelítostného, kruté ho osudu.

"Neviděli, slečno."

"Kde pak jest?"

"Těžko říci, slečno."

"Toť věru k zoufání!" vzdychla si Marcella a obrátila se s miss k zámku.

Ve velkolepém, nádherně a vkusně zařízeném schodišti, kde zevlovali dva sluhové v bohaté livreji, rozhlédla se dívka po skvostné síni.

"Jest to krásné, miss Bramptonová, velkolepé, viďte!" pravila, "ale nezdá se vám, že padá zde led na šíji? Brr....zmrzl by tu!...."

Obě dámy odešly do svých pokojů, aby se oblékly k obědu.

Marcela, jindy hovorná se svojí komornou, byla dnes zamlklá a ptala se toliko po malé Gabrielle; ale i komorná ji neviděla — a nevěděla, kde jest.

V sedm hodin, když vešly do jídelny, v níž bylo prostřeno pro čtyry osoby, neobjevily se ani baronka ani Gabriella.

Co se asi dělo?.....

Marcella cítila, že děje se cosi neobyčejného, děsila se blížícího se neštěstí, a chvěla se hrůzou, ale před zvědavými pohledy služebníků se statečně překonala.

Marcella nemilovala Heleny, ale nebyla nespravedliva k ní a oceňovala její dobré vlastnosti; věděla, že by se baronka nikdy neprohřešila proti pravidlům slušnosti — — její nepřítomnost musila míti tedy vážné důvody.

Po obědě co možná zkráceném vyšla Marcella na balkon a zahleděla se snivě do krásné přírody, ale když její neklid a nepokoj stále rostl, dala si zavolati Antonína.

"Otec neřekl nic, nežli odjel?" ptala se.

"Nic, slečno."

"Nic! Stále ne!" mrzela se dívka, a netrpělivě zadupala nožkou.

Antonín hleděl zasmušila a starostlivě na dceru svého milovaného velitele; i on děsil se neznámého, hrozícího neštěstí....

"Jsem neklidnou, Antonine," pravila Marcella, "baronka nevrátila se domů a Gabriella zmizela.....Z jakých důvodů....."

"Nevím, slečno."

"Zajisté je znáte!"

"Přísahám, že ne, slečno."

"Co dělal otec před svým odjezdem?"

"Pan baron zavřel se asi na hodinu do svého pokoje."

"Kdy se vrátí?"

"Míní jeti pro pana barona do Montereau k půlnočnímu vlaku."

"Dobře, Antonine; děkuji vám."

Když byla Marcella sama, spěchala do prvního poschodí, ale neobrátila se k svému bytu, který měla zde jako v Paříži na protější straně komnat své rodiny, nýbrž vešla do pokoje hraběnky Heleny.

Věděla, že ji zde nikdo nevyruší, i rozhlížela se zcela bezpečně po rozkošně zařízeném bytu, kde bylo všecko otevřeno a v nejlepším pořádku. Nikde nejevily se známky útěku.

Marcella, nespozorujíc nic, co vedlo by ji na nějakou stopu, opustila byt Helenin a odešla do pokoje svého otce. Snad bude zde šťastnější.... A skutečně v malé pracovně baronově, na pootevřeném psacím stolku ležel dopis, v patrném spěchu nadepsán:

Mé dceři Marcelle.

Zde tedy vězelo rozluštění hádanky! Světlo, jistota!

List nebyl zapečetěn — byl jen zalepen.

Mladá dívka věděla, že lze takové psaní snadno otevříti, drží-li se nad párou vařící vody.

Pospíšila do svého pokoje, postavila vodu nad zapálený líh a za chvíli držela v ruce otevřený list:

"Má drahá dcero!

Jsem velice trestuhodný — a chci, abys zvěděla o všem. Snad se již nenvidíme.

Zítra opustím tento dům, abych se bil s mužem jejž jsem urazil tak neslýchaným způsobem, že měl by právo mstíti se na mně i nejhroznějšími prostředky a nikdy nesměl bych jej za to kárati.

Jedu do Paříže, abych urovnal své záležitosti a zničil spisy, do nichž nesmí nikdo nepovolaný nahlédnouti, neboť je-li bůh spravedlivý, padnu v souboji v němž neměl bych se ani brániti.

Bystrý tvůj duch zajisté již všechno uhodl. Zaslepila mne hříšná láska, hrozná vášeň, nelekající se ani zločinu. Abych si získal ženu své vášně, obrátil jsem se na lidi všeho schopné — na lotry, kteří byli však ve své zvrhlosti přece lepší mne, který jsem je zaplatil!....

Mé tajemství jest vyzrazeno, a jméno mé může býti každou chvíli zneuctěno. Byl bych se zastřelil, ale ten souboj ušetří mne sebevraždy.

V tuto hodinu, zrazen ženou, pro jejíž lásku jsem sebe zneuctil, a ohrožen zhanobeným mužem, jemuž dříve náležela a k němuž se vrací, strhuji tě za sebou do propasti, a umíraje zanechávám ti jen tolik cti, kolik ti jí bude chtít nechati nepřítel, v jehož moci jsme.

Musil jsem přijmouti jeho podmínky. Byl bych tě před svým odjezdem rád obejmul — snad bude mi i to zakázáno.... Vrátím se domů teprve v noci a přede dnem zase odjedu. Ale nechť stane se cokoliv se cti jména, budeš přece bohata, velmi bohata, a bohatství jest síla a moc!

Užil jsem té moci, abych si získal úcty i bázně světa. Ale sklízel jsem jen nenávist.... a to právem.

Pokus se o to, abys sobě získala lásky.... Ubohé dítě, ty nemusíš pykati za zločin!....

Dejž bůh, který jest a jehož ruku cítím, abys příliš krutě netrpěla zaslouženými následky viny svého otce! Odpusť mi!

Maxim Raynaud."

Dcera baronova nebyla by se více ulekla, kdyby byl uhodil náhle hrom z jasného nebe u jejích nohou.

O jakém zločinu mluvil její otec?

Jaká hanba mohla stihnouti tak bohatou, urozenou rodinu?

Co tím naznačoval její otec? Žil snad hrabě de Mareilles a Helena odebrala se k němu...

V tom případě nemohl býti ale daleko.... Ale kde?

V Roissy?.... Markýz d'Aquillas?....

Ano, ano, on!

Nešťastné dívce šla hlava kolem.... Co si počíti? Kdo jí poradí?

Byla sama v ohromném zámku — a bylo již devět hodin večer....

Kristian! Toť příbuzný, přítel, skorem ženich! Ten musí poraditi....

Ale jak jej zpraviti o tom, co se děje?

Mladá dívka vztýčila rozhodně hlavu. Do Vitray byly čtyři hodiny cesty. Ale co to bylo pro jejího zamilovaného koně?!

Byla čarovná noc, a měsíc jasně svítil.

Marcella se nezdržovala měněním obleku; vzala na sebe toliko lehký černý pláštík a spěchala dolů do stáje.

Štolba Luis měl stráž v komírnách.

"Osedlejte mi Caprice!"

"Slečna chce vyjeti tak pozdě večer?"

"Ano, musí to býti; rychle!"

Štolba poslechl, ale zavrtěl povážlivě hlavou.

"Jde o dobrý skutek, milý hochu, pospěšte si! Nikdo nesmí o tom věděti.... budu co nevidět zase zpět.... Ostatní kočové jsou ještě u oběda v zámku.... odjedu a vrátím se, nežli zvědí, že jsem se vzdálila."

Černá, překrásná, plnokrevná klisna byla osedlána, mladá dívka ve světlém salonním šatě dala se vyzvednouti do sedla, povolila uzdu bujnému koni a letěla z parku.

Právě když spěchala Marcella lesem k Vitray, vešel Toussaint Vardon do chaty Rivolardů na pokraji paseky.

XI.

ZÁLOHA.

V zchátralém domku nic se nezměnilo — leda to, že se tam nalézala Melina. Elegantní dívka v hedvábném šatě s démanty v uších, ve vykrojených střevíčkách a hedvábnými punčochami vyjímala se prapodivně v chudobném okolí, rovnajíc do přihrádky na stěně několik otlučených talířů a zbytky bohatého oběda.

"Hleďte, la Bréche!" vítala příchozího, podávajíc mu obě ruce.

"Ty's zde?"

"Před chvílí přišla s potravinami," pravila matka Bastien.

Vardon obrátil se tázavě ku staré.

"Zvěř nepřišla," odpověděla mu. "Dostála jsem slibu.... číhala jsem od rána až do sedmi hodin."

La Bréche zaklel.... nezbývalo mu mnoho času—nesměl otáleti.

"Dobře — musíme tedy počkati do zítřka," pravil. "Nestane-li se to.... bdi nad ní strážný anděl. A přece bylo všecko tak dobře připraveno."

"Co pak si tak vroucně přeješ — drahý?" tázala se Melina a přistoupila blíže.

"Já...."

"Ano, ty...."

"Chtěl bych, aby Luisa nebyla trpěla sama.... Chtěl bych, aby dcera Raynaudova také zvěděla, co jsou hanba a zoufalost.... Oh, chtěl bych splatiti zlo zlem, — chtěl bych se pomstíti... Chápeš to"

"Chápu," pravila a pokrčila rameny.

"Baron poslal mne na galeje.... za to bude trestán jiným.... jsem jist.... a seslábne-li ten druhý, potrestám jej sám. Stane se to za nedlouho.... Ale to mi nestačí.... Luisa se zaprodala.... utopila se! Hanba zavítala pod naši střechu — sestra mi zemřela v blázinci... otec se oběsil na půdě... Chci, aby ti lidé také plakali krvavé slzy — a div si vztekem nezoufám, že je nemohu zasáhnouti.... jsou příliš silní.... k nim se lze dostati jedině lstí.... Ani jejich zločiny nestačí k jejich zkáze. Ano, jejich zločiny.... Jsou vinni a přece žijí v lesku, kdežto my nevinní jsme souzeni a vrháni do žalářů nebo do pouličního kalu, jako ubohá Luisa! Musí se s nimi zacházeti jako s divokou zvěří, — potají, v noci ....po pytlácku! O, slyšíš, slyšíš, Melino!?"

"Nu, ovšem, že slyším — mám uši — nemusíš křičeti!"

"Slyšíš, ale nerozumíš mi!"

"Nerozumím, než tolik, Toussainte, že musíme vyhověti přání svých přátel a zavděčiti se jim, můžeme-li.... Šimon mi řekl, bych vám přivedla toho starého pokrytce... přijde sem. Ba, divím se jen, že zde již není a neleží přede mnou na kolenou.... hnusí se mi svojí nízkostí a podlostí.... Pravíš, že se chceš pomstíti.... Ráda bych ti v tom pomohla, abys byl se mnou spokojen. Nemiluji než Šimona, starou matku a.... tebe... Ale ty's stále jen myslil na Luisu — na tu dobrou, mrtvou hoiku.... Škoda!.... Vím, že pro mne již není nic takového možné.... Ale — máš pravdu.... Ta malá ze zámku jest příliš dobře střežena. Nestane-li se div, tedy nemají Rivolardové dosti ok a pastí na ni, ani dosti olova, aby jí prostřelili lidéka!.... Půjdeš se Šimonem? Jest v krčmě — od několika již dnů jsou tam hrozné pitky.... Nu, pojďme se tam podívat.... přijdeš na jiné myšlénky.... A což vy, — matko?"

Stará si spokojeně pohladila žaludek, oblizla si rty a pravila:

"Po tak výtečné tabuli chutná nejlépe spánek. Zítra, až se rozední, půjdu zase na číhanou" obrátila se k la Bréche.

Vardon neodpovídal; div se nezalkl zlostí při myšlénce, že bude snad nucen odjeti s hrabětem bez pomsty....

"Pojď!" pravila Melina a vedla jej z domku pasekou.

"Měla bys jíti se mnou, Melino," pravil za chvíli la Bréche, probíraje se násilně z trapné nálady.

"Pojď!"

"Co ti na tom záleží?"

V tom došli na křižovatku Varenne-Vitray.

Melina rázem stanula.

"Slyšíš?" ptala se, pozorně naslouchajíc.